

Jonathan Lee

Opfattelsen

En akademisk krimi

INDHOLD

På vej mod Zinglehacker ... og J. Lee's exit...

**En klinisk psyko-filosofisk fremstilling af casen
*Åbningen ved Professor Zinglehacker***

**Familieterapeutiske bud og metafysisk
gennemgranskning**

En række temporale forskydninger og kredsløb

**Kort og godt om multi-personalitet og ontologisk
knas**

**Mulige skånsomme og morsomme
tankeforbindelser**

Den dag maren rider forbi ... og (for)bliver væk...

Efter(be)arbejdet.

Bortgang: om spaltninger og meta-morfoser

På vej mod Zinglehacker ... og J. Lee's exit...

Jeg tænker at de har styr på det, ser ud af de vinduer, som snart bliver lukket, jeg ved det, har jo prøvet det før, efterhånden en del gang, at flyve. Når jeg letter, føler jeg som oftest en vis indre uro, og falder rundt i drømmene om, at jeg jo dog godt må leve videre, være her lidt længere, ja, jeg bliver bekymret, når denne maskine tager mig afsted opad, langt opover, med en hastighed så høj, at det er og bliver unaturligt.

Allerede på startbanen ved jeg, at der er et særligt punkt, hvor skroget ligesom giver sig, og jeg ved, at fra nu af, går det virkelig galt, hvis det går galt, og sveder, trækker vejret dybt, prøver at være i det, for der er jo ikke andet at gøre. Anstrengelsen ved at stole på, have tillid til, er på dette punkt og i denne relative korte periode, det eneste jeg har at holde fast i. Mit fikspunkt, og så hele denne sværm af drømme om, at jeg og alle os som sidder sammen, jo, da skal kunne noget mere. At vi har en skæbne som kræver vores livs fortsatte varighed. Jeg håber på og beder i denne angst om at bevare livet.

Og selv tanken rammer mig, om der alligevel sidder én eller flere, der sådan karmisk set har en negativ rente eller en gæld som skal betales, og at den kan slå alle os andre ud i form af et flystyrt. Den slipper jeg, og kigger op og ud, rundt i kabinen, og sådan kalibrerer og fornemmer om alting går godt. I disse stunder elsker jeg personalet, og føler at kaptajnen er der for mig, for os alle sammen, passer på os, og at hele vores menneskelige teknologiske udvikling er nået til dette område, hvor ulykker sjældent sker. Men er det nu også korrekt?

Men jeg skal ingen anden vej, end via denne tankegang, ikke dyrke undtagelsen eller statistikken, jeg øver mig i at være modig, en smule helt, at jeg kan være i denne situation, trække vejret, husker mig selv på, hvor jeg er på vej hen, og dermed hvorfor jeg sidder her på vej til Boston, nærmere bestemt Harvard. Føler mig som altid alene i denne tindåse, og netop landingen, eller indflyvningen med "the skyline", hele dette kultiverede sus i kroppen, da New York er dér gennem vinduerne, inden de lukker sig.

Egentlig er landinger knapt så forstyrrende og bekymrende for mig, at dale ned, svæve i zigzag, løfte snuden, trykke på bremsen, flapperne op, øve modstand passer nok bedre til mit gear og nervesystem, hvorimod at flyve afsted, lette, stikke opadtil, væk fra verdens trængsel og alarm, hæve mig op via en teknisk muskulatur nådigt overgivet til tilfældet, er mig klart vanskeligere. Og samtidig det, jeg søger. Altid...

Således var min tur og min indflyvning, mellemlanding, skygger af menneskelig aktivitet omkring, hele vejen, kroppe, stemmer, larm, summen, mylder, frem og tilbage, mindre skub, og ingen ligefremme henvendelser, den rejsende form for bevægelse passer mig sådan set også ganske fint, og jeg ved hvor jeg er på vej hen, og hvorfor at jeg er på vej derhen. Jeg skal til den ekstremt, interessante konference, hvor intet mindre end den verdens-ankendte professor *und* doktor Rainer Zinglehacker skal åbne som *keynote-speaker*.

Jeg er ikke sådan helt vild med i hans psykologiske forskning, men følger ham af og til på afstand, har faktisk fuldt ham som tekst siden jeg selv begyndte at studere de mere psyko-terapeutiske aspekter i mit eget liv og den menneskelige tilværelse som sådan. Jeg overlever på et stipendiat, er selv forsker sådan helt formelt set post.doc.,